Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 7. 2011, sp. zn. 22 Cdo 3450/2009, ECLI:CZ:NS:2011:22.CDO.3450.2009.1

Číslo: 131/2012

Právní věta:

K převodu obchodního podílu ve společnosti s ručením omezeným, který je ve společném jmění manželů, na třetí osobu i po zániku společného jmění manželů před jeho vypořádáním se pod sankcí relativní neplatnosti vyžaduje souhlas druhého z bývalých manželů.

Dojde-li k převodu obchodního podílu, který tvoří součást společného jmění manželů, po zániku společného jmění manželů do jeho vypořádání, je předmětem vypořádání částka získaná za jeho převod, nikoliv hodnota tohoto podílu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.07.2011

Spisová značka: 22 Cdo 3450/2009

Číslo rozhodnutí: 131

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Obchodní podíl, Společné jmění manželů

Předpisy: § 145 odst. 2 obč. zák.
§ 149 odst. 2 obč. zák.
§ 150 odst. 3 obč. zák.
§ 40a obč. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

O k r e s n í s o u d v Přerově rozsudkem ze dne 10. 9. 2008 vypořádal zaniklé společné jmění účastníků tak, že do výlučného vlastnictví žalobce přikázal movité věci a nemovitosti specifikované ve výrokové části rozsudku (výrok I. rozsudku), dále „hodnotu obchodního podílu“ ve společnosti S, spol. s r. o., v hodnotě 70 118,40 Kč a „hodnotu obchodního podílu“ ve společnosti „PAS, spol. s r. o.“ v hodnotě 264 646 Kč, tedy věci a hodnoty v celkové výši 868 314,40 Kč. Do výlučného vlastnictví žalované přikázal movité věci a nemovitosti tak, jak jsou specifikovány ve výrokové části rozsudku (výrok I. rozsudku), dále jí do „vlastnictví“ přikázal obchodní podíl ve společnosti PC, spol. s r. o., v hodnotě 49 016 Kč a obchodní podíl ve společnosti SŠ, spol. s r. o., v hodnotě 0 Kč, tj. věci a hodnoty v celkové výši 676 026 Kč. Žalobci uložil povinnost zaplatit žalované na vyrovnání jejího podílu na společném jmění 54 048,20 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.) a výroky III. – VI.

rozhodl o nákladech řízení.

Soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku uvedl, z jakých skutkových zjištění a závěrů vycházel, k jakým právním závěrům dospěl a jak je promítl do způsobu vypořádání věcí a hodnot tvořících součást zaniklého společného jmění manželů. Ve vztahu k vypořádání obchodních podílů žalobce (S, s. r. o. a PAS KMC, s. r. o.) a žalované (PC, spol. s r. o., a SŠ, spol. s r. o.) provedl jejich ocenění ve stavu a v obvyklé ceně ke dni zániku společného jmění manželů, přičemž v případě obchodních podílů žalobce přikázal žalobci toliko hodnotu těchto podílů, jelikož žalobce již nebyl ke dni vypořádání společného jmění účastníků společníkem uvedených obchodních společností, a v případě obchodního podílu ve společnosti SŠ, spol. s r. o., s ohledem na zjištění jeho záporné hodnoty ke dni zániku manželství přikázal tento podíl žalované v hodnotě 0 Kč.

K r a j s k ý s o u d v Ostravě – pobočka v Olomouci k odvolání žalované rozsudkem ze dne 23. 4. 2009, ve znění opravného usnesení ze dne 26. 6. 2009, rozsudek soudu prvního stupně „potvrdil v tom správném znění“, že do vlastnictví žalobce přikázal movité věci a nemovitosti specifikované ve výroku I. rozsudku, dále mu do „vlastnictví“ přikázal obchodní podíl ve společnosti „S, spol. s r. o.“ a obchodní podíl ve společnosti „PAS, spol. s r. o.“ (správně „PAS KMS, s. r. o.“), tedy věci a hodnoty v celkové hodnotě 868 314,40 Kč, do vlastnictví žalované přikázal movité věci a nemovitosti specifikované ve výroku I. rozsudku, dále jí do „vlastnictví“ přikázal obchodní podíl ve společnosti PC, spol. s r. o., v hodnotě 49 016 Kč, obchodní podíl ve společnosti SŠ, spol. s r. o., v hodnotě 166 680 Kč, tedy věci a hodnoty v celkové hodnotě 676 026 Kč, žalobci uložil povinnost zaplatit žalované na vyrovnání jejího podílu tutéž částku jako soud prvního stupně a znovu rozhodl o nákladech řízení před soudem prvního stupně (výrok I.) a dále o nákladech odvolacího řízení (výrok II.).

Odvolací soud se ztotožnil se způsobem, jímž soud prvního stupně provedl ocenění obchodních podílů účastníků prostřednictvím znaleckého posudku, a to obvyklou cenou stanovenou podle stavu ke dni zániku společného jmění manželů spolu s tím, komu z účastníků tyto podíly soud prvního stupně přikázal. Pokud jde o podíly v obchodních společnostech S, spol. s r. o. a PAS KMS, spol. s r. o., neztotožnil se toliko se zvoleným způsobem přikázání těchto podílů žalovanému ve formě jejich hodnoty a na místo toho, s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu ve věcech sp. zn. 22 Cdo 103/2005, sp. zn. 22 Cdo 924/2008 a sp. zn. 22 Cdo 73/2006, přímo přikázal tyto majetkové hodnoty jako obchodní podíly žalobci z titulu jeho společnictví v uvedených obchodních společnostech. Pokud jde o obchodní podíl ve společnosti SŠ, spol. s r. o., oproti soudu prvního stupně tento přikázal žalované v jeho zjištěné záporné hodnotě 166 680 Kč vycházející ze znaleckého posudku. Namítala-li žalovaná, že do vypořádání by měla být promítnuta záporná hodnota posledně uvedeného obchodního podílu, odvolací soud konstatoval, že podle jeho názoru tak nelze v rámci vypořádání společného jmění manželů učinit, jelikož v rámci vypořádání se přikazuje do „vlastnictví “ některého z bývalých manželů obchodní podíl, nikoliv jeho hodnota.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost spatřuje v § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a podává je z důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. Z hlediska přípustnosti dovolání dovolatelka namítá, že výrok rozsudku odvolacího soudu je formálně výrokem potvrzujícím, ve skutečnosti se však jedná o výrok měnící, a to v části týkající se vypořádání obchodních podílů přikázaných žalobci, neboť odvolací soud narozdíl od soudu prvního stupně přikázal žalobci přímo obchodní podíly ve společnostech S, spol. s r. o. a PAS KMS, spol. s r. o., aniž by zohlednil skutečnost, že žalobce tyto podíly po zániku společného jmění manželů prodal a v době vypořádání již nebyl společníkem uvedených obchodních společností, takže tyto obchodní podíly již žalobci nelze, jak ostatně uzavřel již soud prvního stupně, přikázat. Další změnu učinil odvolací soud i v hodnotě obchodního podílu ve společnosti SŠ, spol. s r. o., kterou stanovil narozdíl od soudu prvního stupně zápornou částkou 166680 Kč. Dovolatelka dále projevila nesouhlas s oceněním obchodních podílů, když nalézací soudy vycházely z jejich obvyklé ceny v době zániku společného jmění manželů, zatímco podle názoru žalované měla být jejich cena stanovena podle stavu ke dni zániku společného

jmění manželů, avšak podle hodnoty ke dni vypořádání. Uvedený přístup by se měl uplatnit ohledně obchodních podílů ve společnostech PC, spol. s r. o., a SŠ, spol. s r. o., kde je společnicí žalovaná. Pokud jde o podíly ve společnostech S, s. r. o. a PAS KMS, spol. s r. o., v nichž již žalobce v době vypořádání nebyl společníkem, zde měl odvolací soud přihlédnout k jejich reálné ceně, za niž je žalobce prodal třetím osobám v době mezi zánikem společného jmění účastníků a jeho vypořádáním, byla-li vyšší než cena obvyklá. S odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2005, sp. zn. 22 Cdo 2160/2004, žalovaná namítá, že soudy jsou povinny v případě úplatného převodu obchodního podílu ve společnosti s ručením omezeným na třetí osobu v řízení o vypořádání společného jmění manželů zkoumat, zda cena či pohledávka z takového převodu získaná odpovídá tržní ceně či nikoliv, a to ke dni uskutečnění převodu obchodního podílu. Pro případ, že by dovolací soud dospěl k závěru, že přípustnost dovolání je třeba posuzovat podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., dovolatelka považuje rozhodnutí odvolacího soudu za zásadně právně významné pro nesprávné posouzení otázky okamžiku rozhodného pro stanovení ceny obchodního podílu pro účely vypořádání společného jmění manželů v situaci, kdy jeden z manželů – společník obchodní společnosti – v době mezi zánikem společného jmění manželů a rozhodnutím soudu o jeho vypořádání obchodní podíl převede na třetí osobu, jakož i posouzení, zda lze v takové situaci obchodní podíl přikázat jednomu z manželů. Z uvedených důvodů dovolatelka navrhla, aby byl rozsudek odvolacího soudu ve spojení s rozsudkem soudu prvního stupně zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobce se ve vyjádření k dovolání ztotožnil s rozhodnutím odvolacího soudu a dále uvedl, že se nejedná o rozhodnutí zásadního právního významu. Nejedná se o měnící rozhodnutí, takže přípustnost dovolání by měla být posuzována ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. Pokud jde o dovolací námitky, uvedl, že těmito námitkami není napadeno nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem, nýbrž obsahově vystihují uplatnění vad řízení v režimu dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř., které ve smyslu přípustnosti dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. nemohou v souladu s ustálenou judikaturou obstát. Navrhl, aby bylo dovolání zamítnuto.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Podle čl. II. – přechodná ustanovení, bodu 12 zákona č. 7/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, účinného od 1. 7. 2009 (vyjma ustanovení čl. I bodů 69, 71 a 100, ustanovení čl. XIII a ustanovení čl. XVII bodu 1, která nabývají účinnosti 23. 1. 2009), dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vyhlášeným (vydaným) přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů; užití nového ustanovení § 243c odst. 2 tím není dotčeno.

Dovolací soud proto při projednání dovolání postupoval podle občanského soudního řádu ve znění účinném do novely provedené zákonem č. 7/2009 Sb.

Podle § 237 odst. 1 o. s. ř. dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, a) jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé, b) jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil, c) jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

V dovolacím řízení dovolací soud zkoumá přípustnost dovolání ohledně každého z výroků rozsudku odvolacího soudu zvlášť. Skutečnost, že odvolací soud např. změní rozsudek soudu prvního stupně

ohledně části uplatněného nároku, neznamená, že dovolání je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. i proti těm částem rozsudku odvolacího soudu, které se týkají jiných nároků, a že dovolací soud je již v důsledku částečné změny rozsudku soudu prvního stupně odvolacím soudem oprávněn přezkoumat celé rozhodnutí.

Přípustnost dovolání proti měnícímu rozsudku odvolacího soudu je založena na rozdílnosti (nesouhlasnosti) rozsudku odvolacího soudu s rozsudkem soudu prvního stupně. O nesouhlasné rozsudky jde tehdy, jestliže okolnosti významné pro rozhodnutí věci byly posouzeny oběma soudy rozdílně, takže práva a povinnosti stanovená účastníkům jsou podle závěrů těchto rozsudků odlišná. Odlišností se myslí závěr, který rozdílně konstituuje nebo deklaruje práva a povinnosti v právních vztazích účastníků. Pro posouzení, zda jde o měnící rozsudek odvolacího soudu, není samo o sobě významné, jak odvolací soud formuloval výrok svého rozsudku, rozhodující je obsahový vztah rozsudků soudů obou stupňů v tom, zda a jak rozdílně posoudily práva a povinnosti v právních vztazích účastníků řízení.

Dovolací soud přezkoumá rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu, ve kterém byl jeho výrok napaden (§ 242 odst. 1 o. s. ř.). Rozhodnutí odvolacího soudu lze přezkoumat jen z důvodů uplatněných v dovolání. Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou, účastnicí řízení zastoupenou advokátem (§ 240 odst. 1 a § 241 odst. 1, 4 o. s. ř.) dospěl k závěru, že v části rozsudku odvolacího soudu napadené dovoláním žalované posoudil odvolací soud práva a povinnosti účastníků odlišně oproti soudu prvního stupně. Dovolání je tudíž v této části přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. (přikázání obchodních podílů). Ve zbývající části (ocenění obchodních podílů učiněné podle ocenění provedeného soudem prvního stupně) je třeba přípustnost dovolání posuzovat podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

V případě přípustnosti dovolání podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. dospěl dovolací soud k závěru, že dovolání je důvodné, jelikož přikázání obchodních podílů ve společnostech S, s. r. o. a PAS KMS, s. r. o., byly-li žalobcem převedeny v průběhu řízení o vypořádání společného jmění manželů, nemá oporu v hmotném právu a je v rozporu s judikaturou dovolacího soudu. Z hlediska přípustnosti dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. dospěl k závěru, že dovolání je přípustné pro posouzení dvou otázek zásadního právního významu. První z nich spočívá v určení rozhodného data pro stanovení hodnoty obchodního podílu při jeho vypořádání v rámci vypořádání zaniklého společného jmění manželů. Další otázka pak v určení hodnoty obchodního podílu, který byl součástí zaniklého společného jmění manželů a po jeho zániku byl převeden třetí osobě, čímž zaniklo společnictví jednoho z rozvedených manželů v obchodní společnosti. Uvedené otázky posoudil odvolací soud v rozporu s hmotným právem a ustálenými závěry judikatury dovolacího soudu.

Podle § 149 odst. 2, věta první, obč. zák. zanikne-li společné jmění manželů, provede se vypořádání, při němž se vychází z toho, že podíly obou manželů na majetku patřícím do jejich společného jmění jsou stejné.

Podle § 150 odst. 3 obč. zák. neprovede-li se vypořádání dohodou, provede je na návrh některého z manželů soud.

Podle § 145 odst. 2 obč. zák. obvyklou správu majetku náležejícího do společného jmění manželů může vykonávat každý z manželů. V ostatních záležitostech je třeba souhlasu obou manželů; jinak je právní úkon neplatný.

Podle § 40a obč. zák. jde-li o důvod neplatnosti právního úkonu podle ustanovení § 49a, § 140, § 145 odst. 2, § 479, § 589, § 701 odst. 1, § 775 a § 852b odst. 2 a 3, považuje se právní úkon za platný, pokud se ten, kdo je takovým úkonem dotčen, neplatnosti právního úkonu nedovolá. Neplatnosti se nemůže dovolávat ten, kdo ji sám způsobil. Totéž platí, nebyl-li právní úkon učiněn ve formě, kterou vyžaduje dohoda účastníků (§ 40). Je-li právní úkon v rozporu s obecně závazným právním předpisem o cenách, je neplatný pouze v rozsahu, ve kterém odporuje tomuto předpisu, jestliže se ten, kdo je takovým úkonem dotčen, neplatnosti dovolá.

K otázce způsobu vypořádání obchodního podílu rozvedených manželů, který byl před vypořádáním zaniklého jmění manželů převeden třetí osobě:

Podle ustálené judikatury vztahující se k zákonnému majetkovému společenství manželů, ať již v podobě bezpodílového spoluvlastnictví nebo společného jmění manželů, platí, že obchodní podíl ve společnosti s ručením omezeným, nabytý jedním z manželů za trvání jejich majetkového společenství, představuje společnou majetkovou hodnotu, která je předmětem vypořádání při zániku majetkového společenství (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 22 Cdo 103/2005, uveřejněný v časopise Právní rozhledy, 2006, č. 14, str. 526 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 7. 2004, sp. zn. 22 Cdo 700/2004, uveřejněný v časopise Právní rozhledy, 2004, č. 22, str. 843). Také obchodní podíl ve společnosti s ručením omezeným, nabytý jedním z manželů za trvání již zaniklého bezpodílového spoluvlastnictví manželů z jejich společných prostředků, představuje společnou majetkovou hodnotu, která se v rámci řízení o vypořádání tohoto spoluvlastnictví přikazuje účastníku, který je společníkem uvedené obchodní společnosti (k tomu rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. 22 Cdo 103/2005, publikovaný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck pod pořadovým č. C 3989).

Uvedené závěry se prosadí tehdy, jestliže v době vypořádání patří obchodní podíl jako společná majetková hodnota do společného jmění manželů, avšak nelze z nich vycházet za situace, kdy byl jedním z rozvedených manželů, který byl společníkem obchodní společnosti, po zániku společného jmění manželů rozvodem manželství a před provedením jeho vypořádání obchodní podíl platně převeden a tento rozvedený manžel přestal být společníkem obchodní společnosti.

Za výkon jiné než obvyklé správy lze považovat i převod obchodního podílu ve společném jmění manželů na třetí osobu (k tomu srovnej např. Dvořák, T. : Společné jmění manželů a podíl v obchodní společnosti nebo v družstvu – některé otázky vzájemných vztahů. Obchodněprávní revue, 2010, č. 9, str. 267). Absence souhlasu druhého manžela s převodem podílu zakládá relativní neplatnost takového právního úkonu s tím, že pokud se druhý z manželů neplatnosti proti všem účastníkům příslušného právního úkonu nedovolá, jedná se o právní úkon platný (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 2. 2011, sp. zn. 22 Cdo 1754/2009, uveřejněný na internetových stránkách Nejvyššího soudu – www.nsoud.cz). Tyto závěry se obdobně vztahují i na situaci, kdy k převodu obchodního podílu dojde po zániku společného jmění manželů a před jeho vypořádáním, neboť podle ustálené judikatury právní vztahy mezi (bývalými) manžely, popř. mezi nimi a třetími osobami týkající se majetku a závazků, které tvořily předmět společného jmění manželů, se v době mezi zánikem a vypořádáním společného jmění manželů řídí právními předpisy o společném jmění manželů (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 8. 2008, sp. zn. 28 Cdo 2593/2008, publikovaný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck pod pořadovým č. C 6418).

Sama dovolatelka v průběhu řízení nenamítala, že smlouvy o převodu obchodních podílů by měly být relativně neplatné pro absenci jejího souhlasu s těmito smlouvami. Z uvedených důvodů je třeba tyto smlouvy považovat za platné.

V takovém případě se ve výroku rozsudku o vypořádání společného jmění manželů vypořádání

sporné, dříve společné, majetkové hodnoty patřící do tohoto spoluvlastnictví promítne toliko do výroku o částce, kterou je jeden z účastníků povinen zaplatit druhému, aby se vyrovnaly hodnoty mezi ně rozdělených aktiv a pasiv, tj. ve výroku o vyrovnání podílů (srov. mutatis mutandis závěry v publikaci Dvořák, J. – Spáčil, J.: Společné jmění manželů v teorii a judikatuře, 3. vydání. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2011, str. 268). K závěru o vypořádání částky získané za převod obchodního podílu v rámci řízení o vypořádání zaniklého společného jmění manželů se přihlásila i aktuální judikatura Nejvyššího soudu, podle níž jestliže byl platně za trvání manželství převeden podíl ve společnosti s ručením omezeným, stává se předmětem vypořádání částka takto získaná, neboť ta je součástí společného jmění manželů (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 2. 2011, sp. zn. 22 Cdo 1754/2009, publikovaný na stránkách Nejvyššího soudu – www.nsoud.cz). Tento závěr pak ve smyslu shora uvedeného rozhodnutí Nejvyššího soudu C 6148 dopadá i na převody uskutečněné v době od zániku společného jmění do jeho vypořádání.

Z uvedeného vyplývá, že bylo-li v souzené věci zjištěno, že v průběhu řízení o vypořádání zaniklého společného jmění manželů soudem došlo k převodu obchodních podílů ve společnostech S, s. r. o. a PAS KMS, s. r. o. žalobcem na třetí osoby a tento již v uvedených společnostech ke dni vypořádání zaniklého společného jmění manželů nebyl společníkem, tyto obchodní podíly již k uvedenému dni ani nemohly být součástí masy společného jmění manželů, nemohly být tudíž do vypořádání zahrnuty a přikázány. Předmětem vypořádání se tak mohla stát toliko částka získaná za převod těchto obchodních podílů.

Rozhodnutí odvolacího soudu, jakož i soudu prvního stupně, je tudíž nesprávné, jestliže byly uvedené obchodní podíly přikázány žalobci, ať už ve formě jejich hodnoty nebo přímo jako obchodní podíly; dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. proto dovolatelka uplatnila právem.

Pokud jde o námitku dovolatelky, podle níž přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. zakládá i rozdíl mezi uvedením hodnoty obchodního podílu ve společnosti SŠ, spol. s r. o. soudem prvního stupně a odvolacím soudem, tato námitka je nedůvodná. Soudy obou stupňů v daném směru konstituovaly práva a povinnosti účastníků shodně, neboť do vypořádání aktiv vážících se k tomuto obchodnímu podílu nepromítly žádnou částku, a to s ohledem na zápornou hodnotu tohoto obchodního podílu. Dovolání by tedy mohlo být přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., avšak jelikož dovolatelka nepřipojila k této námitce žádnou další argumentaci, nemohl se dovolací soud touto její námitkou zabývat.

Podle názoru dovolacího soudu je v případě obchodních podílů u společností S, s. r. o. a PAS KMS, s. r. o. převedených žalobcem po zániku společného jmění účastníků a před jeho vypořádáním třeba vycházet z kupní ceny získané žalobcem při převodu těchto obchodních podílů jiné osobě (proti němuž žalovaná nevznesla námitku neplatnosti) a tuto částku poté přímo promítnout do části výroku rozsudku týkající se vypořádání podílů účastníků (k tomu srovnej opět důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 9. 2. 2011, sp. zn. 22 Cdo 1754/2009, publikovaného na webových stránkách Nejvyššího soudu – www.nsoud.cz). V přikazující části výroku rozsudku o vypořádání zaniklého společného jmění účastníků se však, jak již bylo uvedeno shora, předmětné obchodní podíly ani částka utržená za jejich prodej neuvede.

Rozhodnutí odvolacího soudu tudíž není správné. Dovolací soud proto napadený rozsudek odvolacího soudu podle ustanovení § 243b odst. 2, 3 o. s. ř. zrušil a protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, v němž je soud prvního stupně vázán vysloveným právním názorem dovolacího soudu ve smyslu § 243d odst. 1, věta první, o. s. ř. Propojení zkoumané části výroku rozhodnutí odvolacího soudu s částí výroku, která přezkoumání nepodléhá, se při rozhodnutí o dovolání projevuje v tom, že shledá-li dovolací soud důvody pro zrušení přezkoumávaného výroku, zruší současně i výrok, který přezkoumávat nelze (k tomu srovnej např.

rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2008, sp. zn. 22 Cdo 3307/2006, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek, C. H. Beck, pod pořadovým č. C 5768).